

סובו של הרפתקו

הוא היה מחסל את כל הכנופיה, אילו רק היתה לו הזדמנות, סיפר צעיר חבוש כיפה סרוגה לעיתונאי, בשעת מסע ההלוויה של אלי הזאב, בבית-העל-מין היהודי העתיק של חברון. הצעיר החמוש, אחד ממתנחלי קריית ארבע, דיבר על הזאב בהערצה גלויה. "הוא היה לוחם כארי, ופוגע בהם בול, אחד אחד. הוא היה צלף מעולה ולוחם אמיתי. אבל הוא היה ראשון הנופלים, ומת במקום". צור-יריות תת-מקלע פילח את בטנו של הזאב, וצורו שני פגע בליבו. הצעיר האמריקאי בן ה-32, שמינהלת קריית-ארבע כינתה אותו במודעות האבל "הקדוש", זכה בשנה האחרונה לחייו לפירסום חור וגישה באמצעי-התיקשורת.

מפיש

פלסטין

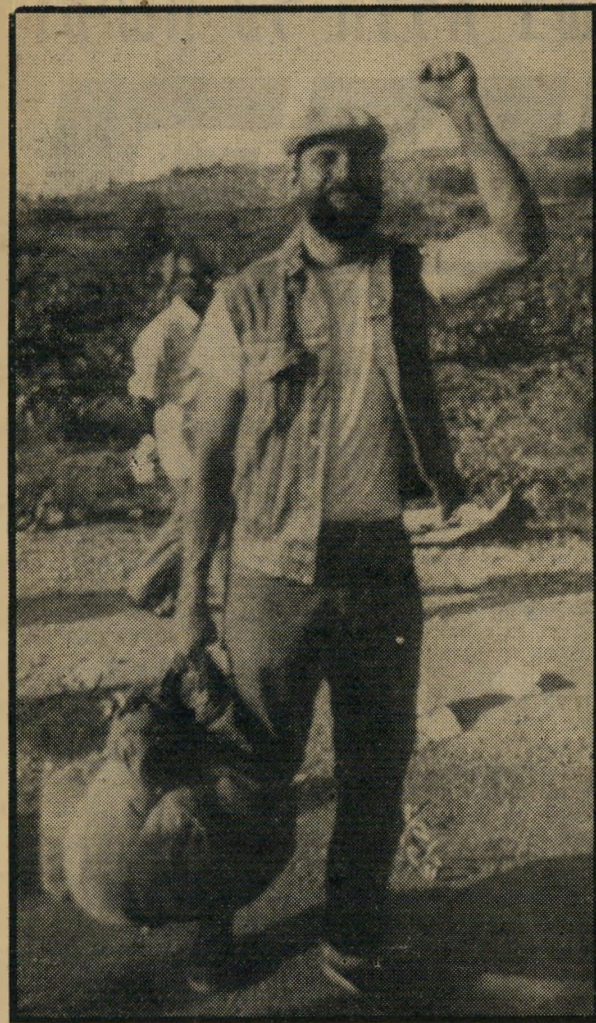


אלי הזאב תקף לפני כשנה מפגינים של שלום עכשיו, שבאו לחברון לטעת גפנים תחת גפני-הערבים שנעקרו באישון לילה על-ידי אלמונים מקריית-ארבע. בקריה עצמה לחשו אז מפה לאור, כי אלי הזאב היה אחד מאותם אלי מונים עוקרי-גפנים.

כעבור שבועיים תקפו אותם "אלמונים" הפגנה שלווה של מחנה השלום בקאמפוס של אוניברסיטת תל-אביב (העולם הזה 8-2176), כשהם זועקים במקלה "דיר יאסין! דיר יאסין!" ומבטיחים לגרש את הערבים, לתלות את השמאלנים ולחסל את ההמוסקסואלים. ושוב — אלי הזאב היה אחד מאותם אלמונים מבשרי-מוות.

כעבור שעה קלה, בשביל חשוך בקאמפוס, תקף הזאב את אחד המלצים באוניברסיטה, יצחק לאור. הוא הטילו לארץ במכת אגרוף, בעט בגופו ובפרצופו עד

זוב דם ועד שנקרעה שפתו. ואחר-כך קרא לכמה מחבריו, כדי שיפרקו גם הם את זעמם הפטרויטי על גופו הפצוע של יצחק לאור. בזאת הפעם נחשף פרצופו ברבים. סטור דנט ממחנה השלום, שנזעק לעזרתו של לאור, הבחין בכובע קסס שנשמת מראשו של אחד הבריונים. הקסס זוהה לאחר מכן ככובעו של הברייון שתקף את אנשי שלום עכשיו על אם הדרך שבין ירושלים לחברון, בעת מיבצע נטיעת הגפנים. או התברר, כי לחבורתו של ה"רב" מאיר כהנא יש פלוגת-סער נידת, העו-



אלי הזאב: במעצר בבית-המישפט ומול הפגנת "שלום עכשיו"

צות-הברית. הוא בגר והיה לאיש בימי מלחמת ויאט-נאם. בשדות הקטל של הודו-סין נדבק בחידק האלימות, והפך מאז שוחר-קרבות-בכל-מחיר. מכריו מספרים, כי במולדתו נאבק בשחורים, בשי-רותו הצבאי נלחם בוויאט-נאמים וכאשר השתחרר מהצבא האמריקאי מצא עצמו לפתע "מובטל" — לוחם קשה-עורף שגור תר לפתע ללא אויבים. אז התקרב לחוגי הליגה להגנה יהודית שייסד כהנא בארצות-הברית, ובהשפעתו של ה"רב" חזר-בתשובה והפך יהודי מאמין עד ללא גבול.

ביריוני כהנא פתחו את סתום הלחץ הנפשי שלו וסיפקו לו אויבים — העריבים — וכאשר העביר כהנא את עיקר פעילותו לישראל, בא עימו גם הזאב, בארץ נשא אשה והוליד ילד. אחר-כך התגרש ועשה כל מאמץ להתגייס ל-

צה"ל. הצבא מאן תחילה לחיילו, מפאת פציעותיו הרבות, אך הוא התעקש, עד שהצבא נעתר לו וגייסו לגולני.

הוא רצה להוכיח לעצמו כי גופו, שהיה שבר כלי, מסוגל לתפקד שוב בצורה יעילה, גילתה השבוע קרובת מישפחה שלו לעיתונאי, וכשמצא עצמו מחוץ לצבא, הפעיל את גופו נגד ערבים, ולפי עמים גם נגד יהודים, שאותם הגדיר כ"סוכני הערבים".

מנהיגו הרוחני ומפקדו, מאיר כהנא, שוחרר השבוע ממעצרו, כדי שיוכל להסייד את הזאב בטכס הקבורה.

"אחרי מותו", הבטיח מנהיג הבריונים, "לא ישרור עוד הכלל עין-תחת-עין, אלא שתי עיניים תחת עין אחת".

כעבור דקות ספורות החלו חסידי כהנא במסע פוגרומי, בדרך חברון בית-לחם, כשאיי-מדינה חשוכים, ביניהם שרים, רבנים וקצינים צופים במחזה מבלי להתערב.

סקת בהטלת טירור על תושבים פלסטיים נים בשטחים ועל אנשי מחנה השלום בישראל.

מתנחלי חברון העריצו אותו כגיבור, וכשנהרג — הספידוהו כקדוש. בקרב אנשי השלום נודע כביריון מטיל אימה, שזכה אף להיקרא פאשיסט ונאצי.

מפעם לפעם היה נעצר, אך מייד אחרי ששוחרר שב לפעילותו, תמיד בשי-רותו של כהנא. פעם פרץ לבתים של ערבים בחברון, היכה וחבט, שבר והרס.

בפעם אחרת הופיע במבואות שכם, כדי להפגין ולאיים על ראש העיר. כמה ימים לפני שנהרג, הספיק להפגין עם מנהיגו ברמאללה, לחורף את העוברים והשבים ולאיים עליהם בגירוש מן הארץ. סיסמת הקרב שלו היתה תמיד: "מפיש פלסטין!"

(בעברית: אין פלסטין).

לשיא פירסומו זכה לפני שלישה שבועות, כשתעה בוואדיות מידבר-יהודה, בי-חברת שתי נערות צעירות מירושלים, עימהן יצא לטיול.

לשיא פירסומו זכה לפני שלישה שבועות, כשתעה בוואדיות מידבר-יהודה, בי-חברת שתי נערות צעירות מירושלים, עימהן יצא לטיול.

שתי

עיניים



עד מוצאו ועל עברו הילכו סיפורים רבים. אמרו שאביו נגדל בצבא האמריקאי, פרוטסטנט שחינך את בנו לאמונה באב, בבן וברוח הקודש — וברובה, סיפרו שהיה לוחם אגדי בג'ונגלים של ויאט-נאם, שם איבד גם את אחיו, ושלקה בהלם ונפגע בגופו. יצחק שיך, שהיה מעבירו של אלי הזאב במסגריה של קריית-ארבע, סיפר השבוע כי "הזאב היה אדם חסר-פשרות, ולא תמיד הבינו אותו".

רק מעטים ידעו את האמת. הזאב גולד ככן למישפחה יהודית לא-דתית באר-



הזאב (משמאל) ודיין (באמצע) בהתכתשות

היה ידוע כאחד הכפרים השקטים בגדה המערבית. לפתע הסתערו תלמידים על קציני הממשל. שלושה מהם תקפו, על פי גירסת אנשי הממשל, אחד היה חמוש בסכין. התקרית, שהגירסה הרשמית לגביה מעוררת ספקות חמורים ביותר, נסתיימה במותו של אחד הצעירים. לראשי ענבתא יש, כמוכן, גירסה אחרת. הם טוענים (המשך בעמוד 40)

מעופרה ומבית-אל ב' את זוגיותיהם של יותר ממאה מכוניות אנורחיות של ערבים, הם לחצו את הלחיצה המכונה על ההדק. זעמם של תושבי שתי ערים אלה, הרגשת חוסר-האונים שלהם, נוכח הוואנדאליזם של המנפצים, הוסיפו למאגר המרידות ש-התמלא במהירות ושאיים להתפרץ. אחרי פרשת רמאללה באה פרשת ענ-בתא. הכפר הגדול בין שכם לטולכרם

פיגוע. רבה של הקריה שלח אזהרה לשר הביטחון עזר וייצמן: אל תבוא להלווייה. לא נוכל להיות ערבים לביטחונך. "אולם גם וייצמן וגם לוי ופואד יודעים, כי תחילתו של הפיגוע בחברון לא היתה ביום הששי האחרון. הלחיצה הראשונה על ההדק בוצעה שבועיים קודם לכן, בליל הזכויות ברמאללה ובאלי-בירה. כשניפצו חוליות החבלנים של אנשי גוש-אמונים

מלווה אותם קבוצת כוננות של צה"ל, שתפקידה הוא להגן על המתנחלים. הטענות של תושבי קריית-ארבע כלפי שריהביטחון עוררו את חמת זעמם של קציני הצבא הבכירים שהיו בקריה. אלוף הפיקוד, האלוף משה ("מושה וחצי"), לוי, ומושל הגדה תת-אלוף בנימין ("פואד") בן-אליעזר, עזבו בטריקת-דלת ישיבה עם תושבי קריית-ארבע שנערכה למחרת ה-